

החברותא

החברותא בטאון פנימי לחברים גליון מס' 663 בס"ד ערש"ק פר' שופטים ד' אלול תשפ"א

פצוצים יקרים

שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך ושפטו את העם משפט צדק (טו, יח) אם רצונך לדעת אם השופטים אכן ראויים לדבר. וכל מה ששופטים בעוו ובתקיפות הוא משפט התורה ולא מחמת תכונתם ומבעם. הבדיקה "ושפטו את העם משפט צדק" דהיינו שיתעסקו גם בצדקה ואז מוכח שתפסו את שני ההפכים מחמת צווי ה' וד"ל. (גנוי שמואל דוב)

שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך (טו, יח) איתא בגמ' (ע"ז ה) לא היה דוד ראוי לאותו מעשה דבת שבע אלא להראות שתשובה מועילה, והנה אם דוד היה בונה את בית המקדש והיה מקריב קרבנות, מן הסתם היה מקריב גם על אותו עון ושוב לא היה ראיה שתשובה מועילה כי היו תולים את הכפרה בקרבן לכן צוה הקב"ה שלא יבנה ביהמ"ק ולא יקריבו קרבנות כך שיובן לכולם מה הוא כח התשובה... (גנוי שמואל דוב)

שופטים ושוטרים תתן לך וכו' ושפטו את העם משפט צדקה (טו, יח) על דרך שאמרו חז"ל במדרש על הפסוק וארשתוך לי בצדק ובמשפט ובחסד וברחמים (הושע ב) שהקב"ה נותן חסד ורחמים ואנו נותנים צדק ומשפט ובזה נכרתת ברית האירוסין בין שני הצדדים, וזהו שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך זה החסד והרחמים, וגם אתה תן חלקך ושפטו את העם משפט צדק להכניס צדקה וחסד כך נכרתת הברית בינינו לבוראינו. (חתם סופר)

שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך (טו, יח) לך להנאתך הזהירה תורה שישים שוטרים ושופטים לעצמו בכל שעריך שהם עינים אזנים פה. וישפוט את עצמו ערב ערב, ובזה ההנאה הגדולה ביותר שנשמר בכל דרכיו... (רבי מימון בן עמר)

ולא תקח שוחד (טו, יט) בחובת הלכבות נאמר שמדרך יצר הרע ליתן לאדם שוחד, כיצד, היצו"ר משדלו שכבר עשה מצוות דיו וכבר למד תורה הרבה ומותר לו לעשות משהו שלא כבתורה, גם על זה הזהירה התורה לא תקח שוחד וד"ל. (אדמו"ר רבי חיים מקוסוב)

צדק צדק תרדוף (טו, כ) צדק צדק פעמיים למה לי אמנם צדק וצדקה מאותו שורש, וכבר אמרו חז"ל באבות ארבע מדות בנותני צדקה שיתן הוא ויתנו אחרים חסיד, הרמז בזה שאוהב לתת צדקה וגם אוהב שאחרים יתנו זה סימן של חסיד. (רבי מימון בן עמר)

צדק צדק תרדוף (טו, כ) גם הרדיפה אחר הצדק צריך להיות בצדק ולא בשקר ח"ו. (רבי בונם מפשיסחא)

ועשית על פי הדבר אשר יגידו לך מן המקום ההוא אשר יבחר ה' ושמרת לעשות ככל אשר יורוך (יז, י) הסוד מהתורה היא אמונת חכמים שצריך אדם לדעת שכל דבר דרבנן יש לו שורש בעולמות העליונים כמו בדאורייתא וראיה לזה כי מחשבה פוסלת בשחיטה ולא בזריקה (פסחים סא) מצד השכל היה צריך להיות להיפך כי הכפרה היא משעת זריקה אך יש לו שורש בעולמות העליונים. (הרה"ק מטשעכנוב)

מקרב אחיך תשים עליך מלך (יז, טו) "מקרב אחיך" מתוך קרבת אחים אהבה ואחווה ושלוה ורעות - "תשים עליך מלך" תבוא ליד כך שתקבל עליך עול מלכות שמים. (רבי משה מקוברין)

לא תוכל לתת עליך איש נכרי אשר לא אחיך הוא (יז, טו) היינו מי שיש בו כעס כי בכעס אין שורש וחלק בישראל. (מי השילוח)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

שיחת הרא"ש אצל אי שאלת תורה תשל"ח (משכנתא ואיתולגס אקלסות)

חי חי יודך

לסוף דעתו שמציאותו איננה מציאות ובכל זאת הוא חי, אזי מהיכן הוא חי, לאדם יש חכמה ויש דעת ויש ידע יש בינה (קלוגשאפט). ואם הגיע לסוף דעת שהוא אינו מציאות אזי מהיכן כל אלו חיים? אלא שיתן מחשבה שהוא חי עם עוד משהו שהוא מבין. את זה מכיר מתוך עצמו - אם הוא זוכה להכיר - כי לא כל אחד זוכה לבוא לסוף דעתו ולהשאר שלם, רשב"י אמר ראיתי בני עליה והם מועטים (סוכה מה) אלו אשר יורדים לסוף דעתם ונשארים עוד במציאות של חי הנם מאד מועטים, אבל בלעדיהם לא יכול להיות קיום העולם, וקיום העולם נקרא רק בזה שנכיר סוף דעתו שאינו מציאות. אלא שכדי להגיע להכרה שאינו מציאות לא די באמירה בלבד צריכים עבודה, כי אם האדם רוצה לבוא לאמת שלו צריך הוא לבקש שיגיע לתכלית של "עבודה".

אנו רואים כאשר הבהמה אינה חורשת אין תפוחים אין פירות ואין שום דבר, חרישתה של הבהמה מביאה פירות. כך גם כאשר האדם אינו חורש עם עצמו אין תוצאות. איך חורש האדם? כאשר אף נפילה אינה שוברת אותו כמו הבהמה כשהיא חורשת הולכת בדרכה ואם תפול תתאמץ לקום מפני שהיא פוחדת שלא תשאר לשכב, זאת אומרת שיש לה די שכל להבין שכאשר היא נופלת לרצות לקום, כך האדם צריך להגיע דרך עבודה דרך החרישה למצא מציאותו.

האדם חושב שהכאבים שהוא עובר זה לרעתו, מדוע? משום שהוא מאד ממורמר ומאד כאוב, ומאד עם עגמת נפש. האדם מחפש לברוח מזה היות שהוא חושב שזה לרעתו, אבל זה לא נכון, סבלו של האדם בעולם אמנם מאד מר, אבל זה לטובת האנוש. מהי הטובה בזה שהאדם סובל? הרי יכול היה להיות עם רגיעות עם הרחבת הדעת, הרי יכול היה יותר לעבוד את השי"ת אז מה היא טובתו שהכאב מביא? כאשר הרבש"ע נותן לאדם רגע של נשימה חופשית, ישים האדם לב מה הם מחשבותיו באותה נשימה, הוא חושב על העולם שלו, להרחיב את חייו, הוא חושב איך להרויח יותר כסף, הוא חושב איך לנקום בזולתו, רגע אחד היתה לו הרחבת הדעת ונראה מה הוא חושב, נתאר לעצמנו אם לא היו לאדם כאבים בחייו לא היה העולם מתקיים, איש את רעהו חיים בלעו, כל אחד היה בולע את משנהו, כי מחמת הפנאי שהיה גורם לו שלא יהיה לו מה לעשות, אז העשייה היא להרוג את החבר, לשבת ולדבר לשון הרע איש על רעהו ולהביא קנאה ושנאת חנם.

לכן מי שברא את העולם שקוראים לו רבש"ע, ברא כל דבר עם חשבון ותכלית, הקב"ה רוצה תכלית בשביל האדם, לכן ברא יסוד כזה ובחינה כזאת שירד האדם לסוף דעתו ויבין מהיש שלא נשאר מאומה מהאדם, אם יש לאדם ישוב הדעת והגיע

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

חיינו, ומכיון שהוא בוחר מתוך מציאותו יתכן שלא יבחין בעצמו שיש בו חיות שנותן את החיים הכולל כל התנועות שיש באדם. ואם האדם זוכה ואם מתעקש לעבור את כל הכאבים, הן הכאבים שכבר עברו עליו והן הכאבים שעתידין לעבור עליהם זוכה להגיע לקדושה כמו שרואים על דוד המלך ע"ה שהגיע לשיא הקדושה, ובכל זאת כמה זמן לקח עד שהתלהבות הקדושה נכבה, דוד המלך אמר (תהלים כו): בחנני... ונסני, כי נדמה היה לו שהוא משהו מציאות, וכאלו שיש לו הכח לעמוד בעולם העשיה מצד עצמו ואינו זקוק לסיבת כל הסיבות ועילת כל העילות, וחשב שהאדם יכול להשאר עם סיבת כל הסיבות, ובכ"ז להשאיר את עצמו באיזה מציאות, ואז הוכח לו ע"י הספור של בת שבע בזה שהגיע לשפל המצב ושיא השפלות, מאז חרד דוד המלך על כל הגיון ומחשבה כדי שלא לפגום ושלא יזיז את הקדושה.

במצבים אלו מה היא הסיבה מצד הקדושה? שהגיע לבחינה וחטאתי נגדי תמיד (שם נא) ומה הפירוש וחטאתי נגדי תמיד? שאין מחשבה (גידאנק) שאינו חי במציאות שפלות ביסוד שהרבש"ע ברא אותו, וכשהוא עבר כל מיני סוגי יסורים, ולא נשבר מהיסורים והמשיך לחרוש מבלי לשאול מה תכליתי, מה יצא לי מזה, אלא שהלך והלך עד שהגיע לשיא התכלית שהוא להיות במחשבה בהתקשרות אל הנצחיות.

המשך יבוא אי"ה

האדם צריך להשתדל כשיגיע סופו שיהיה לו עם מה להאחו שלא יצטרך להראות כעני בפתח, שיתנו לו משהו חיות שיוכל להאחו כשיגיע לצור מחצבתו, אוי לאדם כשהוא מגיע לשם עם ידיים ריקות עם מלא פגמים דהרי אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא (קהלת ז).

תכלית הבריאה זה להאדם שיחפש את הדרך שבשעה שהוא עובד בשעה שהוא חורש שיוזכר שהחרישה עבורו תכלית, ומהי התכלית? שימצא את עצמו בבחינת "בהמה", ואם תשאל מה נקרא בחינת בהמה הרי יש לו חכמה יש לו בינה יש לו דעת, אבל כאשר הוא חי עם עצמו רואה שהוא חי עם הסיבות ואז הוא רואה שזה בלתי אפשרי שיוכל להחזיק מעמד ללא סיבה וללא מניעה שלא יעשה רע. לפי זה מה נחשב מגיע לסוף דעתו? זה שקולט את מציאות האין שבו כלומר שמגיע לכך שהוא נשאר עם כלום, אלא שהכלום לא שובר אותו, הכלום מלמד אותו שלא יתעייף.

כל אדם מסתובב שבור ממכאוביו ומפגמיו, האדם חושב מה עשיתי בעולמי, מי מכאיב לי? הנפש שלו מכאיבה לו! הנפש רוצה את מקום מנוחתה, הנפש רוצה לבוא אל המנוחה ואל הנחלה, שהוא היכן שנחצב, והנפש אינה יכולה לחזור מפני שהיא מונחת בתוך הגוף היא מונחת במקום שאינו מאפשר לה לצאת ממנה ולחזור למקום שנחצב משום שהרבש"ע רוצה שהאדם יחזור למקום מחצבו דרך הבחירה. ומהי הבחירה? שיבחר במציאות האין שלו מה אנו מה

המשך פנינים יקרים

ולא ירבה לו נשים ולא יסור לבבו (יז, יח) האמת ששלמה המלך ע"ה היה יכול לגמור כאשר חשב שירבה ולא יסור כי היה מופשט לגמרי מהגשמיות. רק מחמת שהיוד נשתתחה לפני הקב"ה מפני כך לא היו מניחים לו שיגמור כוונתו מחמת ביטול היוד שבירבה (ראה מד"ר שמות פרשה ו) המעות של שלמה המלך היה שחשב שיש פסיק טעם בין לא לירבה שלפעמים יש מצוה להרבות על כן נשתתחה היוד יותר מכל האותיות.

(רבי זאב מסטריקוב בשם אביו אדמו"ר ממשענוב)

וקרא בו כל ימי חייו (יז, יח) בספר תורה יקרא המלך כל קורות ימי חייו הכל יקח מן התורה. (חתם סופר)

תמים תהיה עם ה' אלקיך (יח, יג) כתוב הצור תמים פעלו (לכ, ד) שלא היה שום מום ופסולת בעולם, רק ע"י חטא אדם הראשון נתערב פסולת, ובקבלת התורה היה מוכן להיות תיקון השלם וע"י חטא העגל שוב נעשה פסולת ונעשו בעלי מומין, אבל בכח התורה שנקראת תמימה יכול איש ישראל להיות תמים, גם עתה שאין לנו נביאים ההוגה בהם יכול לבוא אל התמימות (גב. ממוה"ר אשר זיע"א הודרכתי ללמוד נ"ך עם מלבי"ם לפחות שעה בשבוע, באמרו שזה יעזור לי הרבה).

שמע ישראל (כ, ג) פרש"י אפילו אין בכם זכות אלא קריאת שמע בלבד כדאי אתם שיושיע אתכם ע"כ. וצ"ב וכי קריאת שמע מילתא זוטרתי היא? והלא היא עיקר התורה, אכן הרמז כי בני ישראל הקדימו נעשה לנשמע, ואותו הדור הם הנקראים אנשי המלחמה וצבאות ה', ואחר החטא שקלקלנו נעשה כל המלחמה בכח השמיעה, דכתיב רוממות א-ל בגרום וחרב פיפיות בידם זה ב' בחינות שמיעה ועשיה, ועתה תלוי הכל בשמיעה.

הוא עשנו ולא אנחנו (תהלים ק) הקרי ולו בואו והכתיב ולא באלף, צירוף האותיות לו ולא אותיות אלול מתחילה ולא אנחנו אך על ידי תשובה הוא בבחינת חודש אלול נהיה ולו אנחנו לו ולחלקנו. (אמרות משה מקוברין)

פעמים נדמה לאדם שכבר שב ונמחלו חטאיו ואחר זמן חוזר ומתעורר להתמרמר על חטאיו ומרגיש ששני המחשבות אינם דמיון, ובאמת שניהם אמת דק"ל (יומא פו) עבירות שהתוודה יום כפורים זה חוזר ומתוודה ביום כפורים הבא, כי כמו שאין שעור לכל מעלות האדם במדרגותיו כך אין שעור למדרגות התשובה, וכפי מעלת האדם והשגתו כך הוא תשובתו, וכשמתעלה חוזר החטא בכל תוקפו ודבר זה עמוק מאד.

(צדקת הצדיק)

כל עניני התיקונים והתשובה צריך האדם להכין בחודש אלול קודם ר"ה ובר"ה יהיה מוכן להמליך קוב"ה על כל אבר ואבר דיליה, כולל האבר שפגם בו ולקבל על להבא שלא ישוב לכסלה. (אמרות משה מקוברין)

תשובה היינו שמשיב אותו דבר אל השי"ת, רצה לומר שמכיר שהכל פועל השי"ת וכחו אפילו המחשבה טרם נוצרה בלבו של אדם, אז גם בהעבירה נמצא השי"ת, ועי"ז אחר התשובה הגמורה הוא זוכה שזדונות נעשות ליכויות כי גם זה היה רצון השי"ת כמש"כ (ישעיהו א) אם יהיה חטאיכם כשנים כשלג ילבינו...

(צדקת הצדיק)

בתפלת מנחה של ערב ר"ה כשהחמה מתקרבת לשקיעתה עדיין עומדים ומתפללים ברך עלינו וכו' את השנה הזאת וכו' לטובה. מה נשאר עוד מהשנה הזאת רק דקות ספורות ובכ"ז מתפללים כך. מכאן ערכו של כל רגע ורגע כי בכל רגע אפשר לתקן כאלו כל השנה.

(ר"א מקרלין)

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים 91050

02 - 5829688 ☎ פקס: 02 - 5325477

ניתן לקבל במייל: av5829688@gmail.com ת.ד. 5080 ירושלים

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

